

Sygn. akt III K 744/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017 r

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w III Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Jabłoński

Protokolant: Lena Szulińska

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2017 roku i 17 maja 2017 roku

sprawy:

M. J., s. W. i J. z d. S., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu (...) roku w W. na ulicy (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym m-ki C. nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stężeniu: I badanie – 0,49 mg/l, II badanie – 0,49 mg/l, III badanie – 0,46 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka:

I. Na podstawie art. 66 §1 kk i art. 67 §1 kk postępowanie karne przeciwko M. J. warunkowo umarza na okres 2(dwóch) lat tytułem próby;

II. Na podstawie art. 67 § 3 kk orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk zasądza od oskarżonego opłatę w kwocie 70 (siedemdziesiąt) zł i obciąża kosztami postępowania w kwocie 70 zł.

Sygn. III K 744/16

UZASADNIENIE

do wyroku z dnia 17 maja 2017 r.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu (...) r. oskarżony M. J. dowiedział się od swojej żony, że po paroletnich próbach starania się o potomstwo, żona zaszła w ciążę. Około północy tego dnia postanowił uczcić tę informację i wypił dwa drinki. Przed spożyciem alkoholu oskarżony biegał, natomiast po wypiciu drinków nic już nie jadł i położył się spać. Następnego dnia, około godziny (...), nie wcześniej nie jedząc, M. J. wsiadł do swojego samochodu marki C. nr rejestracyjny (...) i ruszył do pracy. Około(...) prowadzony przez oskarżonego samochód został zatrzymany do rutynowej kontroli na ul. (...). Policjanci skontrolowali trzeźwość kierującego przy pomocy urządzenia A. B.. Po zaświeceniu się w urządzeniu czerwonej lampki, M. J.

został zatrzymany i przewieziony na Komisariat Policji W. U. celem wykonania dalszych czynności. Na komisariacie oskarżonego poddano badaniu alkomatem. W wyniku I pomiaru o godzinie (...) stwierdzono u M. K. stężenie alkoholu w wysokości - 0,49 mg/l, w wyniku II pomiaru o godzinie (...) - 0,49 mg/l, w wyniku III pomiaru o godzinie (...) - 0,46 mg/l. Oskarżonemu zatrzymano prawo jazdy, a samochód przekazano znajomemu oskarżonego R. R..

Oskarżony ma 48 lat. Jest żonaty posiada na utrzymaniu 2 dzieci. Ma wykształcenie wyższe, prowadzi wraz z żoną działalność gospodarczą, z której osiąga miesięczny dochód w wysokości ok. 5.000 zł. Nie był wcześniej karany. Jest pozytywnie oceniany przez rodziców dzieci przebywających w prowadzonych przez niego placówkach. W społeczeństwie postrzegany jest jako osoba o wysokiej empatii, zaangażowana w życie rodzinne i zawodowe Jest zdrowy, nie był leczony ani psychiatrycznie, ani odwykowo.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów w postaci: wyjaśnień oskarżonego M. J. (k.24-26, 89), zeznań świadka P. W. (k.2, 112-113) oraz dokumentów w postaci: notatki urzędowej – k. 1, protokołu z badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz ze świadectwem wzorcowania tego urządzenia (k. 6-7), pokwitowania o przekazaniu pojazdu (k. 8), karty karnej oskarżonego (k. 33), wywiadu środowiskowego kuratora sądowego (k. 96), opinii rodziców dzieci uczęszczających do placówek oskarżonego (k.109-111).

Oskarżony M. J. w toku postępowania konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zarówno w toku postępowania przygotowawczego i sądowego złożył konsekwentne i spójne wyjaśnienia dotyczące okoliczności spożycia alkoholu i popełnienia czynu zabronionego. Wyraził skruchę i żal z powodu swojego postępowania. Wskazał, że rano czuł się dobrze i dlatego po około 9 godzinach od spożycia alkoholu wsiadł za kierownicę. Nigdy wcześniej nie zdarzyło mu się jeździć po alkoholu. Podkreślił, że prawo jazdy jest mu potrzebne w prowadzonej działalności gospodarczej.

Sąd zważył, co następuje.

Złożone przez oskarżonego wyjaśnienia Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ były logiczne i spójne wewnętrznie, a ponadto korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

W całości zasługują na wiarę zeznania świadka, funkcjonariusza Policji P. W., który dokonywał kontroli oskarżonego w dniu (...) r. Świadek zeznając w postępowaniu przygotowawczym wyczerpująco opisał okoliczności kontroli M. J.. W postępowaniu sądowym świadek potwierdził złożone wcześniej zeznania i podkreślił, że M. J. zatrzymano do rutynowej kontroli, a nie ze względu na jego technikę jazdy. Sąd nie znalazł podstaw by odmówić wiary tym zeznaniom. Świadek jest osobą obcą dla oskarżonego, brak jest podstaw do twierdzenia, że miałby jakikolwiek interes w składaniu fałszywych zeznań.

Sąd uznał za wiarygodne w całości dokumenty zgromadzone w toku postępowania w niniejszej sprawie. Ich wiarygodność nie budziła wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone przez uprawnione do tego organy, w granicach ich kompetencji oraz w przepisanej prawem formie, a ich autentyczność nie była kwestionowana w toku postępowania.

Oskarżony M. J. stanął pod zarzutem tego, że w dniu (...) r. w W., na ulicy (...) kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki C. nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stężeniu, I badanie 0,49 mg/l, II badanie - 0,49 mg/l, III - 0,46 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. czynu z art. 178a § 1 k.k.

Przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k. popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Strona podmiotowa tego występkę charakteryzuje się umyślnością, czy to w zamiarze bezpośrednim czy ewentualnym. Jest to przestępstwo formalne - już sam fakt prowadzenia pojazdu w takim stanie pociąga za sobą odpowiedzialność karną, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i kierujący nie spowodziłby konkretnego niebezpieczeństwa dla jakiegokolwiek innego uczestnika ruchu. Stan nietrzeźwości osoby kierującej pojazdem zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub też, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość (art. 115 § 16 k.k.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należało uznać, że wina i sprawstwo oskarżonego M. J. nie budzą wątpliwości, a czyn, którego się dopuścił, wypełnia znamiona art. 178a § 1 k.k. Zdaniem Sądu oskarżony działał umyślnie, co najmniej w formie zamiaru ewentualnego. Zdawał sobie sprawę, że poprzedniego dnia spożył alkohol, dodatkowo ani bezpośrednio po wypiciu drinków, ani następnego dnia nie zjadł. Oskarżony jest osobą dorosłą, wykształconą, posiadającą znaczne doświadczenie życiowe, powinien więc zdawać sobie sprawę ze skutków spożywania alkoholu i znać czas jego eliminowania z organizmu. Nie może być wątpliwości, że oskarżony znał konsekwencje wypicia alkoholu. Z drugiej strony należy zaznaczyć, że oskarżony wszedł do samochodu po nocnym odpoczynku, po około 9 godzinach od spożycia relatywnie niewielkiej ilości alkoholu. Miał więc prawo sądzić, iż alkohol został wyeliminowany z jego ciała.

Mając na uwadze realia niniejszej sprawy Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego ziszczyły się przesłanki umożliwiające zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni kolejnego przestępstwa.

Przed przystąpieniem do rozważania przesłanek pozytywnych stosowania warunkowego umorzenia postępowania określonych w w.w. przepisie, należało stwierdzić, że w niniejszej sprawie nie zachodzi negatywna przesłanka stosowania tej instytucji, wskazana w art. 66 § 2 k.k., zgodnie, z którym warunkowego umorzenia postępowania nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności. Występek z art. 178a § 1 k.k. przypisany oskarżonemu zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności do dwóch lat.

W ocenie Sądu zostały spełnione także przesłanki z art. 66 § 1 k.k. określające warunki konieczne do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Bezspornie okoliczności popełnienia czynu nie budzą żadnych wątpliwości. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, dokładnie wyjaśnił jego przebieg oraz motywacje swojego postępowania. Jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych.

W ocenie Sądu należy także przyjąć, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Wyznaczając stopień zawinienia Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim przesłanki przypisania winy takie jak dojrzałość sprawcy, jego poczytalność, rozpoznawalność bezprawności czynu. Brak znacznego stopnia winy uzasadniony będzie w szczególności wystąpieniem okoliczności, które gdyby występowały w większym natężeniu wyłączałyby winę oskarżonego (np. ograniczona poczytalność, błąd na granicy usprawiedliwienia). Jak już wskazano powyżej oskarżony jest osobą dorosłą, wykształconą, posiadającą doświadczenie życiowe, zapewne więc zdawał sobie sprawę ze skutków spożywania alkoholu. Należy jednak zaznaczyć, że oskarżony mógł pozostawać w błędzie co do tego że alkohol został usunięty z jego organizmu. Oskarżony wypił niewielką ilość alkoholu, a następnie udał się spać. Dopiero po nocnym wypoczynku, po 9 godzinach usiadł za kierownicą. Czuł się dobrze, nie odczuwał skutków spożywania alkoholu, mógł więc uznać, że nie pozostaje już w stanie nietrzeźwości. Jak sam przyznaje, gdyby wiedział, że alkohol pozostaje w jego organizmie, nigdy nie zdecydowałby się prowadzić pojazdu. Stopień winy należy oceniać w odniesieniu się do osobowości samego sprawcy i możliwości rozpoznania sytuacji, jej prawnej oceny oraz możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcia decyzji o postąpieniu zgodnym z prawem. Sąd uznał, że u oskarżonego procesy decyzyjne nie były zaburzone, a decyzja o prowadzeniu samochodu została podjęta w wyniku niedostatecznej analizy swojego postępowania. Oskarżony nie usiadł za kierownicą bezpośrednio po wypiciu drinków, a przystąpił do prowadzenia pojazdu po 9 godzinach od momentu spożycia alkoholu, po przespaniu całej nocy. Nie działał więc z pełną premedytacją, nie chciał popełnić czynu zabronionego.

Stopień społecznej szkodliwości Sąd ocenił z uwzględnieniem okoliczności wymienionych w art. 115 § 2 k.k. Zgodnie z tym przepisem przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Przedmiotem ochrony art. 178a k.k. jest bezpieczeństwo w komunikacji, a dopiero w konsekwencji życie i zdrowie człowieka oraz mienie. Oczywistym jest, iż występki z art. 178a § 1 k.k. jest występkiem formalnym, jednak przy ocenie społecznej szkodliwości należy zwrócić uwagę na to, że zachowanie oskarżonego nie groziło powstaniem znaczącej szkody, a oskarżony w sposób nie znaczny naruszył bezpieczeństwo w komunikacji. M. J. nie został zatrzymany ze względu na stwarzanie jakiegokolwiek niebezpieczeństwa na jezdni, a do zatrzymania doszło w wyniku rutynowej kontroli. Ani jego technika, ani taktyka jazdy nie zwróciły uwagi policjantów. Trzeba więc uznać, że pomimo stwierdzonego stanu nietrzeźwości prowadził samochód w sposób pewny i kontrolował swoje poczynania na jezdni. Nie ulega wątpliwości, że oskarżony naruszył reguły ostrożności wymagane od kierowców, należy jednak zaznaczyć, że stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu w relatywnie umiarkowanym stopniu przekraczało dopuszczalne normy. Co prawda sprawca działał umyślnie, jednakże w zamiarze ewentualnym, tzn. nie chciał popełnić przestępstwa, ale godził się na taką możliwość. Wszystkie te okoliczności w ocenie Sadu pozwalają uznać, że stopień społecznej szkodliwości nie był znaczny.

Decydując o zastosowaniu warunkowego umorzenia postępowania wobec M. J. Sąd wziął pod uwagę, że nie był on dotychczas karany. Ponadto wiedzie ustabilizowany tryb życia, jest osobą dojrzałą i wykształconą, od wielu lat prowadzi własną działalność gospodarczą. Wszelkie jego aktywności, czy to na polu rodzinnym, czy zawodowym są bardzo pozytywnie oceniane. Po zdarzeniu wyraził skruchę i smutek, że dopuścił się czynu zabronionego. Jego postawa w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem polegająca na przyznaniu się do winy i nie kwestionowaniu istotnych okoliczności popełnionego czynu wskazuje, iż od początku rozumiał on naganność swojego czynu. Szczerze żałował swojego postępowania, od razu wyraził gotowość „wynagrodzenia społeczeństwu” swojego postępowania proponując, że bezpłatnie przyjmie do swoich placówek niepełnosprawne dziecko i zajmie się jego edukacją. Zdaniem Sądu postawa, właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz jego dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż w stosunku do oskarżonego wystarczające będzie warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres próby wynoszący 2 lata. Zdaniem Sądu będzie to okres wystarczający do zweryfikowania czy przyjęta wobec oskarżonego pozytywna prognoza kryminologiczna okazała się trafna.

Zgodnie z art. 67 § 3 k.k. umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. W celu dodatkowego uświadomienia oskarżonemu naganności jego zachowania, Sąd na podstawie wskazanego przepisu orzekł świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 500 zł. W ocenie Sądu sytuacja materialna oskarżonego, który prowadzi własną działalność gospodarczą pozwala mu na uiszczenie powyższej kwoty. Nadto należy zauważyć, że będzie to jedyna realna dolegliwość wobec oskarżonego.

Zgodnie z art. 42 § 2 k.k. jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości, sąd obligatoryjnie orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, na okres nie krótszy niż 3 lata. Natomiast art. 67 § 3 k.k. stanowi, że umarzając warunkowo postępowanie sąd może orzec jako środek probacyjny zakaz prowadzenia pojazdów wskazany w art. 39 pkt 3 k.k. na okres do lat 2. Zgodnie z ustaloną linią orzeczniczą przyjmuje się, że przepis art. 67 § 3 k.k. jest w zakresie orzekania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przepisem szczególnym w stosunku do art.

42 § 2 k.k. i wyłącza jego stosowanie przy warunkowym umorzeniu postępowania (por. wyrok SN z dnia 6 lutego 2014 r. w sprawie III KK 1/13).

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że wobec oskarżonego M. J. nie zachodzi potrzeba orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów. W ocenie Sądu postawa oskarżonego przed popełnieniem występku w dniu (...) r. jak i jego zachowanie po ujawnieniu tego czynu wskazują, że nie ma konieczności wyłączenia go z ruchu drogowego. Zdaniem Sądu niniejsze postępowanie będzie wystarczającą nauką dla oskarżonego i spowoduje u niego należyłą refleksję co do możliwości kierowania samochodem i powstrzymania się przed prowadzeniem pojazdu, aż do momentu pełnego wytrzeźwienia. Należy zaznaczyć, że oskarżony prowadząc własną działalność gospodarczą zajmuje się zaopatrzeniem, wobec tego prawo jazdy jest mu konieczne do wykonywania codziennej pracy. Nie można przy tym tracić z pola widzenia tego, że od (...) r. oskarżony ma zatrzymane prawo jazdy, a więc już ponad 9 miesięcy nie może prowadzić samochodu. Przez ten okres na pewno zrozumiał już naganność swojego zachowania i nieopłacalność korzystania z samochodu w stanie nietrzeźwości.

O kosztach niniejszego postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. oraz art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych i zasądził od oskarżonego M. J. na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 70 złotych i zwrot kosztów postępowania w kwocie 70 złotych.